Панченко В. В.,
кафедра земельного та аграрного права
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого
асистент, кандидат юридичних наук

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК АГРОСФЕРИ В УКРАЇНІ: ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ПИТАННЯ

Організація інноваційної діяльності агросфери в сучасній державі є важливим напрямом і пріоритетним чинником безпеки держави, при цьому маючи як зовнішні так і внутрішні складові. Так забезпечення науково-технічної безпеки агросфери передбачає наявність досить потужного науково-інноваційного потенціалу, який дозволить відповідати високому зовнішньому рівню без обмеження доступу до світових технологій. Внутрішнім аспектом є розповсюдженням агроінновацій з урахуванням взаємозв'язку рівнів наукового та інноваційного потенціалу країни задля належного науково-технічного розвитку агросфери, зокрема мінімізації та запобігання його негативних наслідків.

Одним зі стратегічних напрямів інноваційного розвитку України на 2011-2021 роки є технологічне оновлення та розвиток агросфери, формуючи таким чином пріоритетні складові організаційно-правових засад цілісної системи напрямів інноваційної діяльності та їх реалізації в Україні з метою забезпечення інноваційної моделі розвитку економіки шляхом концентрації ресурсів держави на пріоритетних напрямах науково-технічного оновлення виробництва, підвищення конкурентоспроможності вітчизняної продукції в цілому.

Саме агроінновації є можливістю забезпечення збереження навколишнього природного середовища через впровадження і реалізацію новітніх науково-технічних розробок з метою відновлення та підвищення родючості ґрунтів, органічного збагачення та мікробіологічного синтезу; здійснення високопродуктивної науково-селекційної діяльності в рослинництві й тваринництві; зберігання та глибинного перероблення сировини рослинного і тваринного походження, утилізації відходів, виробництва альтер-

нативних джерел енергії та енергетичної сировини в сільському господарстві тощо.

Важливим напрямом держави є стимулювання інновацій через підтримку наукомістких галузей на новій науково-технічній базі та сприяння переходу нерентабельного виробництва на галузі з вищим інноваційним потенціалом. При цьому проблемними питаннями залишаються: обмеженість ресурсів з постійно зростаючими потребами в них; високий рівень розвитку обладнання з недостатнім рівнем освіти та кваліфікації спеціалістів; рівень концентрації виробництва з недостатньо розвиненою спеціалізацією тощо. Отже, стимулювання інновацій в агросфері, фінансова підтримка держави з розвитку агроінноваційних технологій, впровадження інноваційних методів підготовки спеціалістів можливо лише шляхом належної організації інноваційної діяльності сучасної держави.

Таким чином інноваційний розвиток агросфери прямо залежить від інноваційної політики держави, її втручання в інноваційні процеси, підпадаючи під вплив загальної економічної стратегії, якою і визначаються державні пріоритети в галузі агроінновацій. Інноваційна політика в цій галузі повинна мати взаємозв'язок з наукою в аспекті як підвищення рівня знань, кваліфікації так і використання науково-інноваційних досягнень з обов'язковим державним регулювання науково-інноваційного розвитку агросфери.

Інноваційний розвиток агросфери створює як соціально-економічні так і організаційно-правові умови забезпечення економічної безпеки держави, створення високотехнологічної конкурентоспроможної екологічно чистої продукції та збільшення експортного потенціалу держави з ефективним використанням вітчизняних науково-технічних досягнень. Належний рівень інноваційного розвитку в Україні й посилення інноваційної активності сільськогосподарських товаровиробників можливий передусім за умови підвищення рівня інвестиційної привабливості цієї галузі, розвитку галузевих науково-дослідних установ та їх тісної взаємодії з аграрними підприємствами задля збереження і підвищення рівня ефективності використання ресурсів у сфері аграрного виробництва.